

Het
Colosseum
voorbij

Het
Colosseum
voorbij

Tessa D.M. Vrijmoed

Auteur: Tessa D.M. Vrijmoed
Foto omslag: Mariëlle van der Marel
ISBN: 9789402156508
© Tessa D.M. Vrijmoed, 2016

1	Voorwoord	3
2	De helling	6
3	Het hotel	9
4	De emmer	12
5	De tandarts	15
6	Het balkon	18
7	De omslag	21
8	De spuitbus	24
9	De stadstaat	27
10	De handtas	30
11	De agent	33
12	Het museum	36
13	De boodschap	39
14	De wedstrijd	42
15	Het biljart	45
16	De boottocht	48
17	De wodka	51
18	De kunstschat	54
19	De buurvrouw	57
20	De schande	60
21	De artiest	63
22	Het vierkant	66
23	De dichter	69
24	De dansles	72
25	Het voetbal	75
26	Het altaar	78
27	De scriptie	81
28	De auto	84
29	De lichtshow	87
30	De kliniek	90

Het Colosseum voorbij is een bundel van columns die ik van 2014 tot 2016 voor www.beyondthecolosseum.com (voorheen www.tessavrijmoed.com) heb geschreven. Herzien en in een nieuw jasje gegoten vind je hier de beste stukken bij elkaar.

Om je te bedanken voor je interesse stuur ik je graag een niet eerder gepubliceerde column toe: speciaal voor de gelegenheid heb ik vijf bijzondere, minder bekende locaties op een rij gezet, om je eerstvolgende bezoek aan Rome net dat beetje extra te geven. Wil je voor deze tips in aanmerking komen, meld je dan eerst even aan voor mijn mailing list via info@beyondthecolosseum.com.

Bovendien ontvang je 10% korting, als je een presentatie boekt over het dagelijks leven in Rome: het gaat om interactieve lezingen die ik op locatie geef voor groepen op school-, zaken- of plezierreis. Stuur wel even het aankoopbewijs van dit boek mee, dan vertel ik je met genoeg meer over wat deze dienst inhoudt.

Tessa D.M. Vrijmoed
november 2016

1 Voorwoord

Ruim 2.920 dagen, 416 weken, 96 maanden en 8 jaar zijn verstreken sinds ik in 2008 naar Rome kwam. Geen geijkte cijfers om iets bij te vieren, maar voor mijzelf een moment om de balans op te maken.

Ik was 25 en ik ging op avontuur. Aangestoken door de reisreclames om me heen en door de vele jonge mensen die hun biezen pakten. Inmiddels ben ik geen pas afgestudeerd meisje meer. Ik ben een vrouw geworden en Rome heeft daarbij geholpen. Ongetrouwd en zonder eigen huis. Ik hou ervan om keihard een liedje te zingen midden op straat en het elfjarige meisje, op wie ik dagelijks pas, licht gegeneerd maar vermakelijk glimlachend om zich heen te zien kijken. Volwassen worden kan ook op andere manieren. Ik heb, in een land waar vriendjespolitiek bovengemiddeld hoogtij voert, het merendeel van mijn banen zonder contacten gevonden. Ik heb geleerd dat je met mooie diploma's op zak een miezerig loon moet accepteren. Ik bouw geen pensioen op en ik verstop mijn in contanten uitbetaalde geld in een envelop in de klerenkast.

Ik wilde zo graag van alles wat het leven me bood genieten, dat ik jarenlang soms wel drie banen tegelijk had. Geregeld vielen die ook allemaal op dezelfde dag. Van hot naar haar rende ik. In sommige periodes wel zeven dagen per week. Had ik twee uurtjes vrij, dan plande ik die vol met sociale afspraken. Ik reisde wel drie uur om ergens één uur les te geven. Dat doe ik allemaal niet meer. Ik wacht nog steeds op die klapper van een baan die mij financiële zekerheid zal geven. Maar werkdruk ken ik niet. Noch benauwende deadlines of competitieve collega's. Ik heb lange tijd zonder agenda geleefd en ik heb nog steeds geen horloge. De meeste van mijn vrienden hier zijn ook zo. 'Borreltje doen zo meteen?' 'Is goed, ik kom eraan.'

Dit is een volkomen willekeurige opsomming van dingen die bij me opkomen, als ik die 2.920 dagen, 416 weken, 96 maanden en 8 jaar vluchtig na probeer te gaan in mijn geheugen, zomaar wat gedachtegangen. Het feit dat ik na al die tijd bovendien nog steeds aan het schrijven ben over de Italiaanse wereld om mij heen, geeft aan dat ik op de inwoners ook nog lang niet uitgekeken ben. Ik heb daarbij geleerd dat je moet uitkijken om te generaliseren. Soms

gebeurt iets gewoon, zonder dat je daarover conclusies moet trekken die hele beroeps- of bevolkingsgroepen in hokjes plaatsen. Zoals die dame die bij het zwembad werkt en je aan de telefoon niet de openingstijden kan doorgeven: 'Mevrouw, u hebt er geen idee van hoe druk ik het heb. Het is hier een gekkenhuis.' 'Maar ik wil alleen maar weten tot hoe laat het zwembad geopend is.' <Zucht> 'Komt u toch langs, dan help ik u'. Zeker, als je dan elders te woord wordt gestaan door een verkoper die zijn nagels zit te knippen aan de kassa, dan krab je je nogmaals achter de oren. Of die keer dat je voor een zebrapad stopt om een dame over te laten steken. 'Wat doe jij nu?' 'Ik geef u voorrang'. 'Goed zo!'

Het maakt eigenlijk niet uit waar op de wereld je je bevindt. Overal kun je het mooie en intrigerende in je medemens proberen te vinden en je eigen grenzen opzoeken. Maar mijn veldonderzoek blijft zich voorlopig in Rome afspelen. Er hangt hier iets in de lucht. Iets wat mij gek maakt. Iets wat mij de kou en de duisternis bij het opstaan in Nederland doet vergeten. Ik krijg er een verliefd gevoel van in mijn buik. Roma. Amor.

2 De helling

Als je in Nederland woont, sta je er misschien niet bij stil, maar fietsen is een kunst. Een kunst die je niet meer kwijtraakt. Vaardigheden die je waarschijnlijk nooit verleert, vergelijken we er bij ons dan ook mee ('het is net als fietsen'). Toch is het niet voor iedereen vanzelfsprekend: waar fietsen Nederlanders met de paplepel wordt ingegoten, zie je vaak genoeg een Italiaan door Amsterdam zwabberen op zijn huurfiets. Over het stuur vliegen, omdat hij niet weet van het bestaan van een terugtraprem. Zijdelings vallen, omdat zijn benen te kort zijn om de grond te raken.

Je hébt wel Italianen die fietsen, maar die vind je vooral in het noorden van het land. Beter gezegd: je ziet ook fietsers in Rome, maar ze zijn minder talrijk dan elders. Toch is de afgelopen jaren het fietsverkeer hier langzaam maar zeker toegenomen. Zoetjesaan verschijnen er meer fietspaden, komen er meer autovrije gebieden en is het steeds langer op je beurt wachten bij de fietsenwinkels. Zo leuk is dat, een praatje maken met een mede-fietser: dat is vast net zo